

Imádkozatok!

Időpont: Húsvét utáni 5. vasárnap, 1955. május 15.

Alapige: Zsoltár 130.

Grádicsok éneke.

A mélységből kiáltok hozzád, Uram!

Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmetesek könyörgő szavamra!

Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?!

Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged!

Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéletében.

Várja lelkem az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt.

Bízzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás!

Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnéből.

A mai vasárnapnak ősegyházi neve: Rogate! Imádkozatok! Ez a vasárnap tehát imádkozásra szólítja fel azokat, akik nem imádkoznak, mert már elfelejtettek imádkozni és még nem tanultak meg újra imádkozni. Egyben azonban biztatás is ez a mai vasárnap azok számára, akik imádkoznak. Biztatja őket, hogy meg ne restüljenek. Mert semmiben sem könnyebb megrestülni, mint épp az imádkozásban. A mai vasárnapnak ezt a szent célját a kirendelt ige úgy szolgálja, hogy egy imádságot állít elénk a 130. zsoltárban.

1. Ez a zsoltár megmutatja, hogy kikért imádkozzam.

A zsoltáríró önmagáért imádkozik. Szokták a zsoltárok kegyességét az "m" betű kegyességének nevezni. Ebben a zsoltárban is így imádkozik Istenhez: Uram,... az én szómat hallgasd meg..., szavamra legyenek figyelmetesek füleid..., várom az Urat. A 23. zsoltárban is így szól: Az Úr az én pásztorem. Ez nemcsak azt mutatja, hogy személyes viszonyban van Istennel a zsoltáríró, hanem azt is, hogy minden ügyes-bajos dolgával odaáll Isten elé. Amilyen természetes önző ó-emberünk számára ez az önmagunkért való imádkozás, épp annyira nem magától értetődő a hívő keresztyén számára. Ó emberünk ugyanis így ragoz: Én, Te, Ő, vagyis mindenekelőtt Én, azután a felebarát s utoljára Isten. Mi azonban Krisztusnál másképp tanultunk ragozni. Így: Ő, Te, én. Mindenekelőtt és mindenekfelett Isten, azután a felebarát, s csak utolsósorban én, alázatosan, kisbetűvel írva. Ezt a szent, áldott és szükséges gátlást oldja fel a zsoltár, mikor arra biztat, hogy szabad magamért imádkozni. Odavihetem Isten elé az egészségemet, a munkámat, a mindennapi kenyeremet, a ruhakérdésemet, a

legapróbb dolgaimat is, az éjszakai pihenésemet, az álmaimat, az elkeveredett kulcsom megtalálását, stb. Nem tudja még az, hogy mi az imádság, aki nem érzi ezt a biztatást örömhírnék.

A zsoltáríró azonban nemcsak önmagáért imádkozik, hanem másokért is. Önző, haszonleső, utálatos üzlet az az imádság, melyben ez a kettő nem jár együtt. A zsoltáríró imádkozik a bűnösökért, akik elvesznek, ha az Úr számon tartja a bűnöket és imádkozik Izraelért, népéért és egyházáért, melynek szabadításra van szüksége. Szabad, lehet és kell tehát imádkoznom másokért, a családomért, a szomszédaimért, a munkatársaimért, a barátaimért, az ellenségeimért, a községért, melyben lakom, a gyülekezetért, melybe tartozom, népemért, egyházamért, hazámért. Kevesebb panaszkodás és több közbenjáró imádság! Nem sóhajtozni kell egymás ellen, hanem imádkozni egymásért, nem keseregni a helyzeten és panaszkodni miatta, hanem odavinni az ügyet Isten elé, akinek nemcsak hatalma, hanem kegyelme is van ahhoz, hogy a zűrzavarban rendet teremtsen. Mindjárt más lenne a világ és benne az ember élete, ha a közbenjáró imádkozás szolgálata erőteljesebb lenne.

2. Ez a zsoltár megmutatja azt is, hogy miért imádkozzam.

A zsoltáríró bűnbocsánatért imádkozik. A mélységből kiált. Önmaga és népe tehát egy nagy szakadékban van. A mélység a belső és külső nyomorúság, a kilátástalan sötétség, az emberi erőlködés hiábavalóságának képe. A szó szoros értelmében a mélypontra került. Egy kivezető út látszik csupán: felfelé, ezt a kilátást azonban elfedik a bűnei. Világosan látja, hogy semmi joga sincs arra, hogy Istentől segítséget, szabadítást várjon. Ehhez már régen eljátszotta a jogát. A bűnmardosásnak ezt a szorongó érzését igazolja, sőt növeli benne szorult helyzete. Íme, ez is bizonyítéka annak, hogy haragszik rá Isten. Nyomorúságos állapota büntetési állapot az ő szemében, s ezért úgy érzi, nem az az alapbaj az életében, hogy a nyomorúság mélységében sínylődik ereje fogytán, hanem a bűn. Úgy látja, hogy hiába szabadulna meg a nyomorúság mélységéből, ha benne maradna a bűn mélységében, de ha a bűn kérdése megoldódna, a szabadulás is vele járna. Igen, de hát hogyan lehetne a bűn kérdését megoldani? Saját erejében nem bízik immár. Látja, hogy minden emberi erőlködése hiábavaló. Már fogadkozni sem mer. Szégyenli eddigi nagyhangú ígéreteit is, melyek mind vádolják most. Nem lett belőlük semmi. Nincs más lehetőség: vagy kegyelem, vagy pusztulás. Tudja, hogyha Isten a bűnöket számon tartja és számba veszi, senki sem maradhat meg akkor, sem ő, sem a nép. Ezért ostromolja az eget bűnbocsánatért, s így lett ez a zsoltár a zsoltárok könyvének hatodik bűnbánati zsoltára.

Tudom, hogy neked is sok mindenre lehet szükséged. Nekem is sok mindenre van szükségem. De sem neked, sem nekem, sem családnknak, sem népünknek, sem egyházunknak nincs égetőbb szüksége, mint a bűneink bocsánata. Ez az egy a szükséges dolog, a többi mind csak ezután következik. Így látod-e te is ezt a kérdést s a bűnbocsánatért imádkozol-e legelőbb, legbuzgóbban és legállhatatosabban?

3. Ez a zsoltár megmutatja azt is, hogy hogyan imádkozzam.

A zsoltáríró kiált amikor imádkozik. Nem gondolatban imádkozik, vagy egy csendes sóhajt küld az ég felé, nem úgy mormolja maga elé a szavakat, mintha valami kötelességet akarna sietve letudni, nem cikornyás mondatokat kanyarít, mintha valami felségfolyamodványt szavalna, hanem kiált. Kiált, mint a bajba jutott, mélységbe zuhant, életveszedelemben forgó ember a segítségért. Kiált, mint az az ember, aki már semmit sem tud csinálni, csupán kiáltani. Kiált teljes torokból, minden porcikájával. Rekedtre kiabálja magát, mint aki a létéért harcol. Tudja, hogy minden azon fordul meg, meghallja-e valaki s megindul-e a mélység felé Valaki, aki nincs mélységben. Úgy szoktuk mondani, hogy egzisztenciálisan imádkozik. Az igazi imádság nem csendes kegyeskedés, hanem ilyen létért való sikoltás. Az enyém is? Benne vagyok egész lelkemmel, minden erőmmel?

Kiált, de mégis alázattal imádkozik. Tudja, hogy létéről, életéről van szó, mégsem meri nyíltan kérni a bűnbocsánatot. Tudja, hogy nem tudná indokolni. Bűnére nincs mentség a saját megítélése szerint is, hát még a szent és mindentudó Isten előtt! A felelősséget érte nem lehet áthárítani a körülményekre, a Sátánra, a kísértő emberekre. Még a nyomorúságával sem érvelhet. Megérdemelte. Tudja, hogy büntetésnél egyebet Istentől nem érdemel. Isten szabad tetszésén dől el, kap-e kegyelmet, vagy nem.

Minden igazán imádkozó ember tudatában van ennek a kiszolgáltatottságnak, ezért nem merünk mi sem másképp Isten elé állni, csak a Krisztus nevében, az Ő érdemével befedeztetten. Tudatában vagy-e te is ennek a kiszolgáltatottságnak? Annak, hogy nála van a bocsánat, szabad tetszésén dől el, hogy adja-e, vagy nem. Könyörül azon, akin könyörül.

Alázattal kiált a zsoltáríró, de mégis reménységgel. Tudja, hogy Istennél van bocsánat. /4. v./ Kérni nem meri, de várni reménységgel igen. Olyan nagy ez a reménysége, hogy nemcsak maga várja a kegyelmet, hanem még mást is mer biztosítani erről a kegyelemről, mikor így szól: "Meg is szabadítja Ő Izraelt minden ő bűnéből." /8. v./ Mire alapítja ezt a reménységet?

Isten ígéretére. /5. v./ Szubjektív félelemérzésével az objektív ígét helyezi szembe. Az a döntő, amit Isten mond és nem az, amit én érzek, dacol tehát az érzéseivel és belekapaszkodik az ígébe.

Az ígén kívül a tapasztalati tényekre alapítja reménységét. Az éjjeli őrszem is azért meri várni a felváltást, mert tapasztalatból tudja, hogy minden éjszakára jön a virradat. /6. v./ Minket is a bizonyágok fellegei vesznek körül: a házasságtörő Dávid, a cégéres bűnös asszony, a halálra ítélt lator, a Mesterét szégyenletesen megtagadó Péter, a tékozló fiú. Mind mélypontra jutott, de kegyelmet nyert emberek. Nekünk azonban mindezeknél még sokkal nagyobb tény is táplálja reménységünket: a golgothai keresztt, ahol azért halt meg Jézus, hogy minden bűnös kaphasson kegyelmet.

Persze mindezt ki kell türelemmel várni, ez pedig nem könnyű. Mikor a zsoltáríró ismételteti a 6. versben, hogy az örök mint várják a reggelt, ebben önmagát is türelemre inti. Reménységben lehet türelemmel várni, reménytelenségben azonnal elfogy a türelem. Tudsz-e te is ilyen alázatos, reményteljes türelemmel imádkozni, még akkor is, ha úgy látszik, hogy élet és halál kérdése dől el pillanatokon?

4. Ez a zsoltár megmutatja azt is, hogy minek kell következnie az imádság után.

A legtöbb ember azt gondolja, hogy az imádság után Isten feleletének kell következnie. Igaz. Ez be is következik, de valaminek az imádkozó embernél is be kell következnie. Ezt mondja a zsoltár: "Tenálad van a bocsánat, hogy féljenek téged." /4. v./ Ez nemcsak azt jelenti, hogy Isten félelmetesen szuverén a kegyelem gyakorlásában, hanem azt is jelenti, hogy az elnyert kegyelem következtében el kell mélyülnie az istenfélelmünknek. Az előbbi a kegyelem előtti istenfélelem, az utóbbi a kegyelem utáni. Az előbbiben több a rettegés, emebben több a hála. A bűnbocsánat tehát nem arra való, hogy új bűnökre bátorítson, hanem arra, hogy a bűn komolyságát felejthetetlenül megtanulva ezután iszonyodjunk a gonosztól. Félek, hogy sokunknál sokszor nem ez az elnyert kegyelem következménye.

Pedig hát kitől várja ezt Isten, ha nem tőlünk, evangélikusoktól?! Luther azt mondta erről a zsoltárról, hogy ez igazán evangélikus módon énekel a bűnről és kegyelemről. Ámen.